

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Paa den yderste Dag.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 229. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr02val-shoot-idm140429413483680/facsimile.pdf> (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

[35]

Paa den yderste Dag.

[35] Den helligste Dag her blandt alle Livets Dage er den, vi døe paa; det er den yderste Dag, den hellige store Forvandlings Dag. Har Du rigtigt, alvorfuldt tænkt over denne mægtige, visse, 5 sidste Time her paa Jorden?

Der var en Mand, en stærkt Troende, som han kaldtes, en Stridsmand for Ordet, der var ham en Lov, en nidkjær Tjener af en nidkjær Gud. — Døden stod nu ved hans Seng, Døden med det strænge, himmelske Aasyn.

10 »Timen er kommen, Du skal følge mig!« sagde Døden og rørte med sin iskolde Finger hans Fødder, og de isenede, Døden berørte hans Pande, derpaa hans Hjerte, og det brast derved og Sjælen fulgte Dødsengelen.

Men i de faa Secunder forud, mellem Indvielsen fra Fod til

[36] Pande og Hjerte, gik som et Havs store tunge Bølger, Alt hvad Livet havde bragt og vakt, henover den Døende. Saaledes seer man med eet Blik ned i det svimlende Dyb og omfatter, i eet Tankelyn, den umædelige Vei; saaledes seer man med eet Blik, i een Sum, den talløse Stjernevimmel, kjenderde Kloder og 20 Verdner i det vide Rum.

I et saadant Øieblik gyser den forfærdede Synder og har Intet at hælde sig til, det er, som sank han ned i en uendelig Tomhed! — Men den Fromme hælder sit Hoved til Gud og giver sig, som Barnet, hen i »din Villie skee med mig!«

25 Men denne Døende havde ikke Barnets Sind, han følte, han var Mand; han gjøs ikke, som Synderen, han vidste, han var den rette Troende. Paa Religionens Former i al deres Stræng-
hed havde han holdt; Millioner, vidste han, maatte gaae den brede Vei til Fordømmelsen; med Sværd og med Ild kunde han 30 have ødelagt deres Legemer her, som alt deres Sjæl var det og

m *uherdt.*

A II 4-52 s. 33-41 (*D:Bl. 608*).

B HP-56 s. 19-24 m. 2 ill.

C SS 18-33 s. 14-18.

D EHP 2-63 s. 221-26 m. 2 ill.

20 Verdner] Verdener D. 25 denne] den C, denne D.